

זמני השבת
אופק: אלעד וב"ב

הדלקת הנרות: 17:02
מוצאי שבת: 18:11
רבינו תם: 18:45

מוסף ב-7500 עותקים בכל הארץ
פרשת "תצוה" - גליון מס' 195

זמני השבת
אופק: ירושלים

הדלקת הנרות: 17:06
מוצאי שבת: 18:09
רבינו תם: 18:47

שנה ז' - עלון דו שבועי | העלון טעון גניזה | אין לקרוא בשעת התפילה! | טל' המערכת: 03-9094245

מעין זו שהיתה לכהן הגדול... (כתבי אבא מרי עמ"ס מגילה)

"וְעָשׂוּ אֶת בְּגָדֵי אֹהֶרַן לְקִדְשׁוֹ לְכַהֲנָו לֵי. וְהֵם יִקְחוּ אֶת הַזָּהָב וְאֶת הַתְּכַלֵּת וְאֶת הָאֲרָגָמִן וְאֶת תּוֹלַעַת הַשֵּׁנִי וְאֶת הַשֵּׁשׁ" (שמות כה, ד-ה).

חידוש דין נפלא, למד הגאון רבי נתן אדלר מפפד"מ זצ"ל, רבו של ה"חתם סופר", מפסוק זה:

אמנם אמרו חז"ל בגמרא בפסחים (דף נ:): 'לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצוות אף על פי שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה - בא לשמה', אבל במצב שבו 'עשה דוחה לא תעשה' - חייב לקיים את העשה 'לשמה', שאם לא כן, לא יהיה בכוחו של העשה, שנעשה 'שלא לשמה', לדחות את הלא תעשה!'

והנה, בגדי הכהונה היו שעטנז, כנודע, והכהנים הורשו ללבושם משום 'עשה דוחה לא תעשה', ועל כן מהירים הכתוב: 'ועשו בגדי קודש לאהרון ואהיך ולבניו לכהנו לי, ורלי היינו: לשמי (כפי שפירש רש"י בתחילת פרשת תרומה: 'ויקחו לי - לשמי'), וקשה: מדוע דוקא לשמה, והרי 'לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצוות אף שלא לשמה?' על כך משיב הכתוב: 'והם יקחו את הזהב ואת התכלת ואת הארגמן ואת תולעת השני ואת השש', ואם כן הם שעטנז, וההיתר ללבושם הוא רק משום 'עשה דוחה לא תעשה', ולכן עליהם להקפיד ללבוש את הבגדים 'לשמה'!

ולכן, בעוד שלגבי מאכלות אסורות היו ישראל יכולים לפטור עצמם מכח 'המודעא רבה לאורייתא', הרי לענין שתיה היו חייבים להקפיד שתיהא 'כדת של תורה' ולהמנע מיינ נסך. **ודבר זה מדוייק בלשון הפסוק באופן נפלא: 'והשתיה כדת' - כדת של תורה, שלא טעמו מן היין. ומדוע? 'ואין אונס' - לגבי איסור יין נסך אין את התירוץ של אונס. ומדוע? 'כי כן יסד המלך על כל רב ביתו' - הקב"ה, מלכו של עולם, ציוה איסור זה של עבודה זרה על כל בריות תבל, וממילא חל על כל ישראל הכלל של 'דינא דמלכותא דינא' ואין הם יכולים להשתמש מן האיסור בטענה שקבלוה באונס...**

"וַיִּבְנוּ בְעֵינֵינוּ לְשִׁלּוֹן יָד בְּמַרְדְּכַי לְבָדוּ כִּי הִגִּידוּ לָנוּ, אֶת עַם מַרְדְּכַי וַיִּבְקֶשׁ הַמֶּלֶךְ לְהַשְׁמִיד אֶת כָּל הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל מְלָכוֹת אֲחֻזְשׁוֹרוּשׁ עִם מַרְדְּכַי" (ג.ו.א).

הקשה האלשיך הקדוש ז"ע - אם המן רצה משנאתו להרוג את מרדכי משום שלא השתחוה לו, מדוע החליט להשמיד את כל היהודים?

אלא ההסבר הוא כך: הדרך הוא שאם אדם מישראל נמצא בצרה, אחרים מתפללים בעדו להצלתו. כי האדם בעצמו אינו יכול לעזור לבדו, שהרי אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורים. לכן רצה המן שהיה מלא שנאה על מרדכי שלא רצה לכרוע לפניו ברך, לשלוח יד במרדכי. אבל לאחר שקיבל ידיעות על דרכם של ישראל שאחד מתפלל ועוזר להצלתו של השני, 'ויבז בעיניו לשלוח יד במרדכי לבדו, כי הגידו לו את עם מרדכי' - סיפרו לו כי עמו יחוש להצלתו, ולא יוכל לעזור לו למרדכי, לכן 'ויבקש המן להשמיד את כל היהודים עם מרדכי' - כי אם כולם היו בצרה, אז כולם יהיו בבחינת אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורים, ואז יוכל לו למרדכי...

מתנות לאביונים

מסופר על רב שבא לעשיר קמץן אחד לבקש ממנו תרומה. עד שנאות העשיר להוציא את ארנקו, הוא העביר את הרב בשבעה מדורי גיהנום... לבסוף, כשכבר הגיע לכך, אמר לרב: 'רגע, יש לי חידה לרב! אם הרב יידע לענות, אתן לרב את התרומה. איזוהי המילה שיש בה ארבע פעמים קמץן בזה אחר זה?'
ענה לו הרב: 'המלה היא 'הַרְחַקוּהוּ' (דברים יד, טז). נאלץ העשיר למגינת לבו לתת את תרומתו, אך נתן בקמצנות רבה... אבל ביקש מכבוד הרב לשמור את החידה לעצמו ולא לגלותה לאחרים, יען כי עתיד הוא להשתמש בחידה גם להבא.
פנה הרב אל העשיר הקמץן ואמר לו: 'אף אני אחוד לך חידה: מהי המילה שמופיעה בה ארבע פעמים התנועה פתח בזה אחר זה?' לא ידע העשיר לענות. אמר לו הרב: 'כתוב בקלות 'ואת הקמץת', וגם את זה תשמור לעצמך'...

"וְאִתָּה תִּדְבֹר אֵל כָּל זִכְמֵי לֵב אֲשֶׁר מִלְּאֲתֵינוּ רִוּחַ זִכְמָה וְעָשׂוּ אֶת בְּגָדֵי אֹהֶרַן לְקִדְשׁוֹ לְכַהֲנָו לֵי" (שמות כה, ג).

רבים דקדקו: למה פתח הכתוב בלשון רבים - 'זכמי לבי', והמשיך בלשון יחיד - 'אשר מלאתינו?' היה לו לומר 'אשר מלאתי'?

אלא, ביארו, אמנם בגדי הכהונה היו לכבוד ולתפארת ולתהילה, אבל לא בזאת יתהלל הכהן הגדול, כי הפאר וההדר החיצוני היה רק עבור המון העם שיראו רק לעיניים, אבל החכמים ישכילו להבין שעיקר גדלות וחשיבות הכהן הגדול אינה במה שלובש בגדים נאים, אלא משום שתוכו רצוף אהבה ומלא הוא רוח חכמה. ואם כן, זהו פירוש הפסוק: **'ועשית בגדי קודש לאהרון אחיך לכבוד ולתפארת'**, אבל אל כל זכמי לב תדבר ותאמר שחשיבותו של הכהן הגדול היא משום ש"מלאתינו רוח חכמה"!

לפי זה, ביאר הגאון רבי שמואל דוד וואלקין, אב"ד לוקאטש, את דרשת חז"ל (מגילה יב.) שאחשורוש לבש בגדי כהונה בעת המשתה שערך בשושן, ולכאורה: מה ראה אחשורוש ללבוש דוקא את בגדי הכהונה? מה חשב להשיג בכך?

אך לאור מה שהתבאר משמה הסביר לחכמי הלכ שחשיבות הכהן הגדול היא משום שהקב"ה מילאו רוח חכמה, ולא בשל בגדיו המפוארים - יובן, שהרי מטבע הדברים אחשורוש לא היה מ'זכמי הלבי', ולא פלא אם כן, שסבר שעיקר גדלות הכהן הגדול באה לו בזכות הבגדים שלבש, ומתוך כך הסיק שאם גם הוא ילבש את אותם בגדים - יזכה אף הוא לגדלות

פנינים נפלאים לחג הפורים

"וַיְהִי בַיּוֹמֵי אֲחֻזְשׁוֹרוּשׁ הוּא אֲחֻזְשׁוֹרוּשׁ הַמֶּלֶךְ מֵהַדּוּ וְעַד כּוֹשׁ שִׁבְעֵי וְעֶשְׂרִים וַיְבַאֲהָ מִדְּיָנָה" (א.א.א).

מסופר על הגה"ק רבי איזל חרף זצ"ל רבה של העיר סלונים שנכנס פעם לבית הכנסת וראה שאחד פותח את הסיידור לתפילת שחרית, מעלעל בדפים במהירות, מנשק את הסיידור והוא כבר בדרך לצאת...

היה זה בשבוע שלפני פורים, קרא לו רבי איזל והוכיחו ברוח הימים הללו: "עתה מובנת לי מחלוקתם של רב ושמואל בגמרא במגילה (דף יא.א), במה שכתוב שאחשורוש מלך "מהדו ועד כוש", האם הודו וכוש רחוקות אחד מהשני או סמוכות? והנה מהתנהגותך רואה אני כאן, שסמוכים אהדדי, בסך הכל דקה אחת! כי הודו ומיד קוש - נשיקת הסיידור..."

"וְהַשְׁתִּיחַ כִּדְת אֵין אֵינֵס פִּי כֵן יִסַּד הַמֶּלֶךְ עַל כָּל רַב בֵּיתוֹ לַעֲשׂוֹת כְּרִצּוֹן אִישׁ וְאִישׁ" (ח.א.ח).

דורשים חז"ל בגמרא במגילה (דף יב.): 'והשתיה כדת' - כדת של תורה. דהיהודים במשתה אחשורוש הקפידו לא לשתות מיינו בהיותו יין נסך. ולכאורה צריכים להבין - מה לגבי מאכלות אסורות, וכי בהם אין צורך להקפיד שיהיו "כדת של תורה"?

אלא, היישוב לכך הוא נפלא עד מאד, דהרי ידועים דברי חז"ל (שבת פה.) 'ויתיצבו תחת ההר' - מלמד שכפה הקב"ה עליהם הר כגיגית ואמר להם: אם אתם מקבלים התורה - מוטב, ואם לאו - שם תהא קבורתכם. וממשיכה הגמרא שם: 'מכאן מודעא רבה לאורייתא'. ומפרש רש"י: שאם יזמינם לדין למה לא קיימתם מה שקבלתם עליכם - יש להם תשובה, שקבלוה באונס.

ומקשה בעל הפרשת דרכים: הלא דינא דמלכותא - דינא! כלומר, אם המלך מחוקק חוק, כל בני המדינה חייבים לציות לו. והרי ה' הוא מלך העולם ואם ציוונו לקבל את התורה כחובים אנו להטעם לו, ואם כן אין יכולים ישראל לפטור עצמם בטענה שקבלוה באונס? ומתיר: לפי שיטת רבינו תם, 'דינא דמלכותא' קיים בתנאי שהוא חל על כל אזרחי המדינה ולא תבא מהכלל. ולפי זה יש לומר, שכיון שה' נתן את התורה רק לישראל ולא לכלל בריות תבל, ממילא לא חל הכלל של 'דינא דמלכותא', ועל כן טענת האונס בעינה עומדת. ברם, הסבר זה אינו תקף על כלל תרי"ג המצוות, שכן שבע מצוות מתוכן, ובראשן איסור עבודה זרה, אף בני נח נתיחייבו בהן, ואם כן לגביהן אכן תופס הכלל של 'דינא דמלכותא דינא'. ולפי זה נמצא כי לגבי איסור יין נסך שסידורו הוא עבודה זרה - לא עומדת להם לישראל 'המודעא רבה לאורייתא' ולא יכולים לפטור עצמם בטענת שקבלוה באונס!

יש לקרוא את החסויות לאחר השבת

המכון לסת"ם
עבודת הקודש
מכירת ס"ת, תפילין,
מזוזות וכל צרכי הסת"ם.
פנ"ל: 054-8484945 רפאל ש.

AP
HAIR DESIGNER
מעבב השיער - אסי פנץ
בתיאום מראש: 052-626 53 92

ר"ר שנה
התקליטן רפאל חכמון
פנ"ל: 052-2567240

VESTRY
אופנה לגברים ונוער
קולקציה חדשה
במבצע חסר תקדים!
חוני המעגל 26, אלעד. טל' 03-7160640

הפרשת תרומה לפי דעת השו"ע
כולם
מצטרפים
לבית המעשר
מה איתך?*

מקצוענות ואיכות ללא תחרות!!!
אצילינו אמינות מעל לכל!!!
משרד: 03-9747444
אתר: WWW.HDBKBL.COM

הדקל
עבודות גמר ושיפוץ
מכירה ותיקון
כל סוגי השעונים במקום.
מ. נחלת יצחק (בחניה)
טל': 03-9363892

מרכז השעונים
מכירה ותיקון
כל סוגי השעונים במקום.
מ. נחלת יצחק (בחניה)
טל': 03-9363892

מכנסת אלעד
בהנהלה חדשה
מקום ראשון באיכות, שירות ומקצועיות.
מרכז רימון, אלעד.
טל': 03-9092714

*ספר יערך ערך מתנה
למצטרפים החדשים
המכון למצוות
התולדות
בארץ
08-9214829
תצטרך - תהדר
בית המעשר

הרכבת האווירית, הגיע גם ציוד חדש זה ובו מחטים חדשניות זעירות ממש.

קציץ הרפואה הסביר לחיילים את טיבו של הציוד הרפואי החדש וביקש להדגים את המחט החדשנית. "מי מתנדב?" שאל אוריאל, מיד הרים את היד. השרול של זורעו הורם, הקציץ ניקה בתמיסת חיטוי את אזור הוויד והראה לחיילים כיצד להחזיר את המחט הזעירה אל הוויד. אוריאל כמעט ולא חש את הדקירה. הקציץ סיים את ההדגמה הוציא את מחט העירוי מהוויד, או לפחות כך חשב שעשה, וביקש לארוז את הציוד. גם בלהט השמש היוקדת ניתן היה להבחין בחיורון שפסט על פניו, המחט פשוט נעלמה. צינור העירוי היה בידיו אבל קצהו היה חלול ללא המחט. לרגע התבונן סביבו, מחפש אולי היא נשמטה לאיזה מקום, אבל בשבריר של שניה, הבין את המשמעות, המחט נותרה נעוצה בתוך הוויד, אולי אפילו עמוק יותר ואם חלילה היא תעשה את דרכה אל תוך הגוף, זה עלול להיות גזר דין מות.

"אל תזוז מילימטר" קרא הקציץ אל אוריאל. קיבע את היד לבל תזוז ממקומה, והורה לטייס המסוק להדליק את המנוע. אלונקה נפרשה ברגע, ואוריאל, שעדיין אינו מעכל את מה שקורה במהירות כה רבה, כבר הושכב על האלונקה והובל אל בטן המסוק. יוסי המפקד היה בהלם. כהרף עין הפך האירוע שאמור היה לאזור אותם קצת מאימי המלחמה, לסיפור של חיים ומוות. הוא עוד הספיק לאחל לאוריאל לחזור בשלום, לפני שראה אותו נבלע בתוך המסוק, הממריא אל על.

החיילים המופתעים מההתרחשות ניסו להתרחק מהמקום במהירות, לפני שיתקסו בענני האבק המדברי. אבל יוסי המ"פ, היה תקוע על מקומו מאובן. הוא הסתכל אל הקרקע כשמשב הרוח של להבי המסוק פיזר את החול לרגליו ומשהו נצנץ לעברו. הוא התכופף אל החול הלוהט, ממשש את הגרגירים הזהובים. ואז ראה למרגלותיו את המחט הזעירה מונחת לה בשלווה על החול הצהוב, אינה מודעת למהומה שחוללה רגע קט קודם לכן.

לימים, כאשר כבר חשב את ספסל הלימודים של אחת הישיבות החשובות בארץ, סיפר ר' יוסף, הקיבוצניק לשעבר: "כאשר ראיתי את המחט על הרצפה, ידעתי שעומדות בפני כעת שתי אפשרויות: האחת, ליטול את מכשיר הקשר ולהודיע למסוק המתרחק לשוב אל הבסיס עם אוריאל, אבל חשתי בודדות כמעט מוחלטת שאם אעשה זאת, אשאר בלי מכשיר הקשר היחיד שהיה לפלוגה. בדרך כלשהי הוא מן הסתם יפסיק לעבוד. האפשרות השנייה היתה להודות שאם האלוקים רוצה, אין מי שיוכל למנוע זאת בעדו. בחרתי כמובן, באפשרות השנייה. ולכן אני כאן..."

רצון יראיו יעשה. צריך רק לבקש, ולהאמין.

(האמנת כי אדבר)

לטנן שלהם. זה כבר ארבעה ימים של שקט מוחלט, אולי גם הלילה ינסה לבקש ולקבל סוף סוף תשובה חיובית לשחרור.

הקשר עם הבית רופף. מעולם לא חשב כי לדמעות יש ריח, עד שקיבל מכתב מבית, אשר נדף ממנו ריח של דמעה צורבת, וגעגועיו העיקו עליו.

"יוסי, האם יש סיכוי להשתחרר לאיזה יום? אפילו לכמה שעות" שאל, ביקש, אפילו התחנן. יוסי לא חשב אף לרגע. "אין כל סיכוי להשתחרר בימים הקרובים" השיב מיד. "המצב מתוח, אתה יודע. בצמרת הפיקוד דורשים לשמור על כוונות מלאה, אין שחרורים. אין חופשות".

"אבל אתה יודע", ניסה אוריאל שוב, "זוג צעיר, לפני שבועות ספורים התחתנו, רק להגיד שלום ולחזור". "צר לי מאוד" השיב, "אבל אין סיכוי, חבל על הבקשה, איש לא ישחרר אותך מפה. אפילו האלוקים בו אתה מאמין, לא יוכל להוציא אותך לחופשה".

אוריאל, שעד עתה עוד שמר על קור רוח, לא יכול היה להבלג. הנושא הדתי לא עלה על הפרק במלחמה. פה ושם, לנוכח המראות הקשים היו שזרקו מספר מילים של התרסה או השלמה, אוריאל שהיה החרדי היחיד עם הציציות המשתלשלות על בגדי החאקי. החיילים לא התגרו בו כלל, אבל דבריו של המ"פ היו התרסה גלויה.

מאוכזב מהתשובה הנחרצת, החליט להשיב מלחמה: "יוסי, אני רוצה שתקח את המילים שלך חזרה. אין סיבה שתדקור אותי במילים הקשות הללו. אם אתה לא רוצה לשחרר אותי, זו זכותך. אתה כאן המפקד. אבל אם הקב"ה ירצה שאני אצא מכאן לחופשה, אין מי שיוכל למנוע זאת בעדו, גם לא אתה".

יוסי הופתע מהמתקפה, לרגע החליט לקטוע את הויכוח מיידית, אבל הקיבוצניק שבו בער והצית מחדש את האש: "אתה יכול להגיד מה שאתה רוצה אוריאל, אבל אני יוסי המ"פ אומר לך שוב: אף אחד בעולם לא יוכל להוציא אותך מכאן לחופשה". סיים את המשפט הכפוני, ומבלי להמתין לתגובה נעלם אל החשיכה.

אוריאל שתק, מה לו ולויכוח סרק עם קיבוצניק שאינו יודע מה הוא סח. חבריו של אוריאל טפחו על שכמו, גם הם רחוקים מיהדות, אך הימים המשותפים בתוך הטנק הלוהט, קירבו את הלבבות. "אל תשים לב אליי" ניסו להרגיע אותו.

למחרת, עפעפו החיילים מול מסוק רעשני ומאביק שנחת בסמוך, פולט מתוכו צוות קציני רפואה, שוכנסו אל אוהל המ"פ. לאחר דקות ספורות, נתקבלה הוראה להתכנס בסמוך לאוהל. אחד הקצינים שהגיע במסוק, סיפר לחיילים על הציוד החדש שהגיע מארה"ב, ובין השאר על ערכת עירוי חדשנית שפותחה במעבדות המחקר האמריקאיות. החיילים הכירו את העירויים עם המחטים העבים שהיו חלק מהציוד הרפואי של הפלוגה. זה לא היה נעים להיפצע, אבל גם המחט העבה בזמן עירוי הדם היתה גורם מאיים. וכך, במסגרת

היה זה בלילה אפל במחנה צבאי שהתמקם במדבר. קבוצת הלוחמים נלחמה באזור זה כבר שלושה שבועות מותשים ועייפים, שכבו החיילים למנוחה קצרה, כשבורשי הגיעה. המראות הקשים לא מרפים לרגע מלהופיע. כמו בסרט בהילוך מהיר, המראת ההם חלפו בראשו של אוריאל, חייל שזה לא מכבר חגג את יום נישואיו. יוגינו התזמורת העליונים, התחלפו להם עם רעמי התותחים, רעם מחרשי אוזניים שקשה להתרגל אליו גם לאחר שעות בלתי פוסקות של התפוצצויות. מי יכול היה להאמין, כי שמחת החתונה תתחלף כה מהר בתוגת המוות. טוב ללכת אל בית האבל, מלכת אל בית משתה, היה המשפט שהדהד באוזניו, בשעות בהן ראה את חבריו לנשק, עולים בסערה השמימה. מול הבזקי הפלש של הצלם בחתונה, התערבלו להם הבזקי הפגזים שנחתו מסביבו. מעודו לא חשב כי ייטול חלק פעיל במלחמה ממש. לא כבמשחק, לא כמו באימונים הפורכים, אלא קרב, עם דם ואש ותמרות עשן.

שלושה שבועות בלבד נמשך השקט מן החתונה וממסירת השבע בברכות, ולאחר מכן הגיע ראש השנה ויום הכיפורים כאשר קולו של החזן בבית הכנסת השתק לפתע באמצע התפילה, הצפירה פוגגה את האווירה המרוממת והוא קיבל הוראה חד משמעית להתייבב ולצאת לקרב.

הוא עוד הספיק להיפרד מאשתו הצעירה ואף ביקש ממנה לגשת אל ראש הישיבה שיעזור לה בתקופה קשה זו, כפי שעזר להם בתקופת החזרה בתשובה, ויתן את ברכתו, ומיחר אל הרכב הצבאי שהמתין לו ליד הבית.

הקרב היה קשה מאוד, המראות היו קשים לשחזור, כמו רובוט שוא בעיצו את כל המשימות שהוטלו עליו, מתבונן בבעתה בחיילים המצריים המשוטטים בין הטנקים עם טילי הכתף בידיהם. טנקים עלו בעשן בזה אחר זה. גם הטנק שלו נפגע פעמיים ובנס לא עלה באש. חברים לפלוגה, שרק לפני דקות ספורות החליף אתם כמה מילים, כבר היו מוטלים בתאג"ד הפלוגתי, חרוכים עד מוות או נאנקים מכאבים.

חלפה תקופה קצרה והגיעו הימים המעודדים. התמונה השתנתה בשידה הקרב ומאות טנקים מצריים היו בווערים, בס"ד התרחש המהפך. ולבסוף, דממת הפסקת האש. אך המות, טרם חלף, איש לא יכול היה לדעת האם הקרבות באמת הגיעו לקיצם. בכל רגע יכול

היה המדבר להתעורר מחדש אל התופת הנוראה. יוסי, סגן ממפקד הפלוגה, לא נתן להרפות מהמתח ולו גם לרגע. השקט, כך אמר לפיקודיו, הוא מטעה, כמו השקט המדומה ששרר לפני פרוץ המלחמה, בכל שניה יכולה האש להתלבות שוב. הכוונות צריכה להיות במלואה. יוסי, שהיה חבר קיבוץ בצפון, הפך למפקד הפלוגה, לאחר שהמפקד נהרג ביום השלישי לקרבות. הוא קיבל לידיו את הפיקוד וזכה להערכה רבה. כעת עבר בין הטנקים הפזורים בשטח כדי להחליף עם החיילים כמה מילות עידוד. אוריאל המתין ליוסי שיגיע

הלכה לפורים

אשה חייבת במשלוח מנות, ותשלח לרעותה, ואינה יוצאת במשלוח מנות של בעלה בלבד. וטוב שלא ישלחו איש לאשה, ואשה לאיש פן יבואו לידי ספק קידושין, אלא ישלחו איש לאיש ואשה לאשה. ובמקום צורך יש להקל לאיש לשלוח גם לאשה, בפרט שהיא עניה, להחיות את רוחה.

כן הוא סתמות דברי הרמ"א בהגה (סימן תרצה) ובעוד אחרונים. ובמש"כ הרמ"א איש ישלח לאיש ולא לאשה וכו', עיין במג"א (ס"ט טו) שכתב, שהחשש לספק קידושין הוא שיאמרו לסבלנות הם (וכבר נתקדשה מקודם) ע"כ. וחומר זה יתרה היא, דהא לכ"ע אין חוששין לקידושין אלא אם שנתדכו תחילה. וכמ"ש הרמ"א באה"ע (ס' מה), בשם הרשב"א בתשובה. אלא שבב"ש שם כתב, שמדברי התוס' בקידושין (נ:), לא משמע כן. ומ"מ הרי כתב מרן (סי' מה ס"ב): דהאינא נהגו בכל מלכות אר"י ובמצרים ובכל מלכות תורגמה שלא לחוש לסבלנות כלל". ובתורה תמימה העיר לפי מה שכתב המהר"ט, שלא חיישין לסבלנות במיני מאכל ומשתה, שכוון שעתידים להתקלקל אין האשה מקבלתם לסבלנות של קידושין, אלא החשש הוא רק בשמלות ותכשיטים וכיו"ב. והרי משלוח מנות הם אך ורק במיני מאכל ומשקה. אולם בשו"ת הרא"ם (סי' ז) כתב, שאף במיני מאכל ומשקה חיישין לסבלנות. ומ"מ נראה דחומרה יתירה היא, ובמקום צורך יש להקל לאיש לשלוח גם לאשה, בפרט שהיא עניה, להחיות את רוחה.

העלון מוקדש - להצלחת
שלום אפל ורפי בן טינו מגזי הי"ו וכל משפ' אילה בת פורן שושנה וכל משפ' שמעון בן דבורה שירה ושירן תהילה בת שרה אורלי הי"ו, אייל בן גילה הי"ו, פנחס ואיתמר (תומר) בני אביגיל הי"ו, יצחק בן לבנה ולימור בת מרים הי"ו, ישי בן אילה הי"ו.

האם נשים חייבות במשלוח מנות?

וכמו שכתוב באיוב (כט, יג) "ולב אלמנה ארנין" ובספר יבקשו מפיהו (עמ' מו) כתב בשם הגרי"ש, אשה חייבת לתת בעצמה מתנות לאביונים וכן משלוח מנות, ואינה יוצאה במה שבעלה נתן. ושם הוסיף, שאם הבעל נותן משלוח מנות ואומר זה עבור אשתו אינו מועיל, כיוון שהיא צריכה לעשות קנין על המנות קודם שהבעל יתן בעבורה. אבל אם היא נותנת בעצמה, יוצאת בזה, כיוון שיש לה זכות לקחת דברים מהבית ולעשות בהם חפצה. וכן לגבי מתנות לאביונים, יש לה זכות לקחת כסף כדי לקיים מצוות מתנות לאביונים. [ושם (עמ' מט) הביא שאה יש לה זכות לקחת קצת מהבית, ולכאף הלשון אינו מדקדק, שאשה שאין לה כסף משלה אין לה זכות לקחת כסף וחפצים השייכים לבעלה, ורק שבד"כ הרגילות שלא להקפיד].

ועוד כתב שם (עמ' מב) שאם האשה נתנה משלוח מנות ואמרה חצי מזה עבורי וחצי עבור בעלי, מועיל, אבל הבהפ אינו מועיל (עבור האשה), כיוון שהאשה שאינה נותנת בעצמה, צריכה לעשות קנין בזה קודם שיתן הבעל עבורה.

וקצ"ע דשם הובא (עמ' נב), שהנותן משלוח מנות לחבירו אינו צריך להודיע לו אם זה ממנו או מאשתו, ובסתמא נחשבה כאילו שניהם נתנו אותו ונחשב כאילו כל אחד נתן חלק ממנו, ואין כאן חסרון של משלוח מנות שאין ידוע ממי קיבלו.

(ילקוט יוסף פורים, מהד' אלקיים התשע"ב, עמ' תד)

לעילוי נשמת
מוסא בן יחיאל ואהרון בן יחיאל אהפל ז"ל, מאיר אהרון ז"ל בן עישה הי"ו, הרב דוד יהונתן בן יצחק ז"ל, יעל בת רבקה ע"ה, עדיה ע"ה בת סיון תתי".

לרפואת
שושנה פורן בת טאוס תתי, סעידה בת סאלם תתי, בנימין בן מרים הי"ו.

ניתן לקבל את העלון במייל RLEVON@IALCO.IL הערות והארות, תרומות ובקשות להפצת העלון יתקבלו בברכה בטל': 03-9094245

תרומות להמשך הפצת העלון מכספי "מחצית השקל" תתקבלנה בברכה